

»Der er mænd overalt, så man er i fare, hvor man går eller flyver«.

„Mænd kan være utroligt naive“

»Og alle stewardesser ved alt om, hvor ensomme de kan føle sig...«

AF GRIMME

■ Vi mænd er nogle pokkers snedige fyre — eller er vi? Dette spørgsmål må stewardesser have ganske særlige forudsætninger for at besvare. Ganske enkelt, fordi stewardesser gennemgående er kønne — og fordi de under deres arbejde møder mænd, der netop har måttet forlade deres elskede hustruer, og derfor ofte trænger til trøst. Det siger sig selv, at stewardesser får mere eller mindre opfindsomme — og mere eller mindre ærbare — opfordringer. Men er vi mænd nu også så elegante og opfindsomme, som vi selv tror, når vi fører os frem for alvor?

■ NOGET RIGTIG svar på dette spørgsmål vil man naturligvis aldrig få, fordi piger er alt for kloge til at sige, hvad de virkelig mener om vore klunteste forsøg på at få kontakt. Men jeg har bedt den islandske stewardesse Ranneveig Sigurdsardottir, hjælper mig lidt på vej.

RANNEVEIG SIGURDSARDOTTIR fra Islandair — bliver ikke fornærmet over en invitation.

— Jeg vil nærmere sige, at nogle mænd er helt utroligt naive, netop når de tror, de er mest geniale!

— Men det sker dog også, at stewardessen siger ja!

— Selvfølgelig, der er jo ingen større forskel på mænd eller kvinder om de befinder sig på jorden eller i 1700 fods højde. Man går i fare hvor man går.

Jeg tror nu mest, det er i begyndelsen, man siger ja til en midt-dagsinvitation, fordi man er nysgerrig efter at lære de mange nye steder at kende. Men det bliver man hurtigt træt af, og man opdager også snart, hvor megen hvile man behøver, hvis man skal passe sit arbejde ordentligt.

— Er der ikke jalousi mellem stewardesser?

— Vi er ikke flere i Islandair end, at vi kender hinanden, og desuden er mange af os enten gift eller forlovede.

— De slås ikke om flykaptajnen?

— De er alle gifte, så det slagsmål ville være temmelig overflødig.

Romantisk? Nej!

— Hvad gør De, når en passager bliver meget besværlig?

— Så forsøger jeg at få ham til at sove rusen ud, for fuld må han jo være, hvis han bliver virkelig besværlig, og så er det behageligt for alle parter, at han får lidt søvn.

— Er det ikke spor romantisk sådan at svæve rundt i himmelrummet?

— Det synes jeg ærlig talt ikke. Det er et stykke arbejde, der skal udføres, og det bliver rutine som næsten alt andet.

— Men De har trods alt chancen for at møde en oliekonge på den næste tur.

— Ja, og hvad så?

— Så tilbyder han Dem måske sit fyrstedømme.

— Det lyder naturligvis spændende, men jeg tror ikke, det passer ind i min mands studieplaner.

Dansk kvinde laver børnehave i Afrika

Børnehavelærerinde tager initiativ, der bringer sorte og hvide børn sammen

I al stilfærdighed søger en dansk børnehavelærerinde, som bor i Tanzanias hovedstad, Da es Saalaam, at bevise, at det er rigtigt, at børn ikke har fordomme. Hun er ved at oprette en børnehave, hvor to tredjedele af børnene er sorte, og en tredjedel er hvide.

■ VIBEKE KLOCK, gift Bidstrup, hvis mand arbejder i administration på hovedstadens universitet, står bag et bemærkelsesværdigt og helt selvstændigt initiativ. Hun er et kendt navn blandt danske børnehavelærere, var medlem af Dansk Børnehaveråds hovedbestyrelse, mangeårig børnehavelærer og sekretær for Seminariet for småbørnspædagoger i København.

Hun er nu i gang med at samle penge ind til Børnehaven i Da es Saalaam og skal foreløbig bruge 30.000 kr. De 6000 er hjemme, og Dansk Børnehaveråds formand, Magda Tellmann, og andre kendte børnehavefolk har lagt sig i selen for at skaffe penge herhjemme fra. Der er allerede kommet flere tusind kroner ind.

Stråtag på pæle

Vibeke Bidstrup fortæller, at mødrene kommer til undervisning i voksenklasser med et barn på ryggen. Det er jo praktisk, og der er derfor behov for børnehaver. Nu skal der oprettes én på universitetet. Den får i første omgang hjemme under et stråtag på pæle.

Vibeke Bidstrup åbner basaren, mens Bernadette Kunambi fra Foreningen af kvinder i Tanzania lytter. Bidstrup til den nye børnehaven kan bl.a. sendes til »Bidstrup, The University College, P. O. Box 9184, Da es Saalaam, Tanzania«.

Den skal ledes af en børnehavelærerinde, som desuden skal opføre afrikanske kvinder til dette arbejde. Prisen for den foreløbige børnehave bliver 30.000 kr., men alle ønsker, at der i løbet af et par år bygges en virkelig børnehave, helst en slags mønstereinstitution, hvor afrikanere kan opføres. Den vil koste omkring 100.000 kr.

Vibeke Bidstrup har som formand for den nedsatte »play group« (legegruppe, som børnehaven beskæftiget kaldes), sendt et brev til hele verden for at denne vej at skaffe penge. Blandt dem, der modtager bidrag, er Dansk Børnehaveråd, Blåvadsvej 15 B, København N, og bidrag mærkes »Tanzania«.

Man har i Da es Saalaam holdt en basar, der gav næsten 2300 kr. Formanden for Mellemfolkeligt Samvirke, professor Thomas Sigs-gaard, har netop besøgt Tanzania, og fået et gunstigt indtryk af bestræbelserne på at få oprettet en børnehave.

— Det er væsentligt, at de nye kvindeorganisationer i landet hjælper med til, at kvinderne opnår en

form for uafhængighed, der ikke blot giver sig udtryk i stemmeret, men også i at de begynder at klare deres egne problemer, siger Thomas Sigs-gaard. Hidtil har børnene været »noget«, familien passede, men i takt med samfundets øvrige udvikling er det vigtigt, at børnehaverarbejdet tages op. Kvinderne begynder at arbejde i erhvervene, og der er behov for deres indsats i landets opbygning.

Man må springe ud i det, og det er derfor værdifuldt, at en så erfaren børnehavepædagog som Vibeke Bidstrup kan være med. Hun udfører et virkelig pionerarbejde, og der er chancer for, at man fra begyndelsen kan lave børnehaven helt rigtig.

Den skal ikke blot være en social foranstaltning, for allerede fra begyndelsen kan man tilgodesee de pædagogiske hensyn. At børn af forskellig race kommer sammen i børnehaven, er også meget vigtigt, og selv om jeg ikke var der så længe, fik jeg indtryk af, at der er et meget naturligt forhold mellem tilflytterne og de afrikanske børn.

spr.

RUSLANDS „TURIST-GHETTOER“

MOSKVA,

MOSKVAS eneste natklub, Hotel Nationals »Kokteil Bar« på Ridebaneplassen over for Kremli, skal flytte, fordi hotelgæsterne klager over støj. Den vil inden for de nærmeste uger blive overført fra lokalerne på første etage til kælder-etagen, hvor dansemusik og 30-40 nationaliteters højlydte stemmer er mindre tilbøjelige til at forstyrre søvnen for de alvorfulde kommunister, der udgør de fleste af hotellets gæster.

■ Baren blev åbnet for kun et år siden og er det eneste sted i Moskva, hvor udlændinge kan få spiritus efter kl. 23. Den holder åbent til kl. 4 om morgenen, og folk danser der til båndoptagermusik (hovedsagelig amerikansk). Barpigerne (begge blondiner) er russiske.

»Kokteil Bar« har været en nyttig fremmedvaluta-kilde for de valutahungrige sovjetiske myndigheder, fordi man der kun modtager fremmed mønt (fortrimsvis dollar) som betaling. Et glas whisky eller vodka koster 90 cents. Teoretisk kan en udlænding tage en sovjetborger med som sin gæst. I praksis synes russere at være bange for at komme der.

■ Nogle få tilfældige russiske piger med godt kendskab til fremmede sprog optræder somme tider som officielle dansepartnerer, men udlændinge i Moskva antager dem for at være funktionærer i den sovjetiske sikkerheds-tjeneste.

Foruden at være et af Moskvas tre bedste hoteller har Hotel National undertiden spillet en rolle i historien. Lenin holdt en berygtet tale fra en af hotellets balkoner i revolutionstiden. Det var på værelse 101 i Hotel National, at de flygtede britiske diplomater Burgess og MacLean blev præsenteret for pressefolkene fra de vestlige lande, da de i 1954 »dukkede op« i Moskva.

Udlændinge giver også hotellet æren for at have usædvanlig fine mikrofoner i alle soveværelser, således at Sovjets sikkerhedstjeneste, når de ønsker det, kan aflytte gæsternes samtaler.

■ Intourist har i år startet »Kokteil Bars« for udlændinge i andre byer. De holder åbent til kl. 4 om morgenen. I Sochi ved Sortehavet,

AF ALAN MORAY WILLIAMS

hvor jeg opholdt mig sidste uge, er der fire.

Vestlige turister, som jeg talte med, kritiserede den omstændighed, at russere ikke kan benytte barerne. En dansker bemærkede:

»Russere er gæstfrie folk og behandler en meget godt på hotellerne, men vi kan ikke lide deres herskeres »apartheid«-politik mod udlændinge.

Når man rejser til et andet land, ønsker man at komme i berøring med de indfødte, at tale med dem og høre, hvordan de lever.

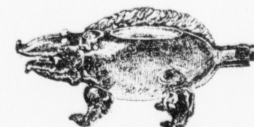
I USSR er det umuligt at gøre det. Ens eneste kontakter er Intourists rejseledere.

Disse barer er faktisk »turist-ghettoer«.

Brændevinens historie

■ »BRÆNDEVINSGRISEN« af Holger M. Rasmussen og med Johannes Larsens urte-tegninger er af Gyldendal udsendt i anden udgave (145 sider kr. 30). Det er ikke bare en smuk bog, den er nyttig. Brændevin var oprindeligt betragtet som medicin, og sådan ser stadig mange på den. Lære med alderne lærer man at sætte pris på en morgen-dram på fastende hjerte.

Hogen giver en mængde opskrifter på anapæ, såsom: enebærbrændevin, rigabalsam, gigtgenes, domme-rens snaps, pebersnaps, grønlandsk grøg, tevandknægt etc. En recept begynder: »at bekomme tildighed til at spise«. Man læser om urternes

historie og om brændevinens historie. Aqua vitae, livets vand, kaldte man Frederik II bestemt i 1593, og landsting om sommeren skal begynde kl. 7 og om vinteren kl. 8 morgen — inden adle, borgere og bønder var helt dødebrukne...

Kun i begyndelsen

— Forekommer mænd Dem lidt latterlige ind imellem?